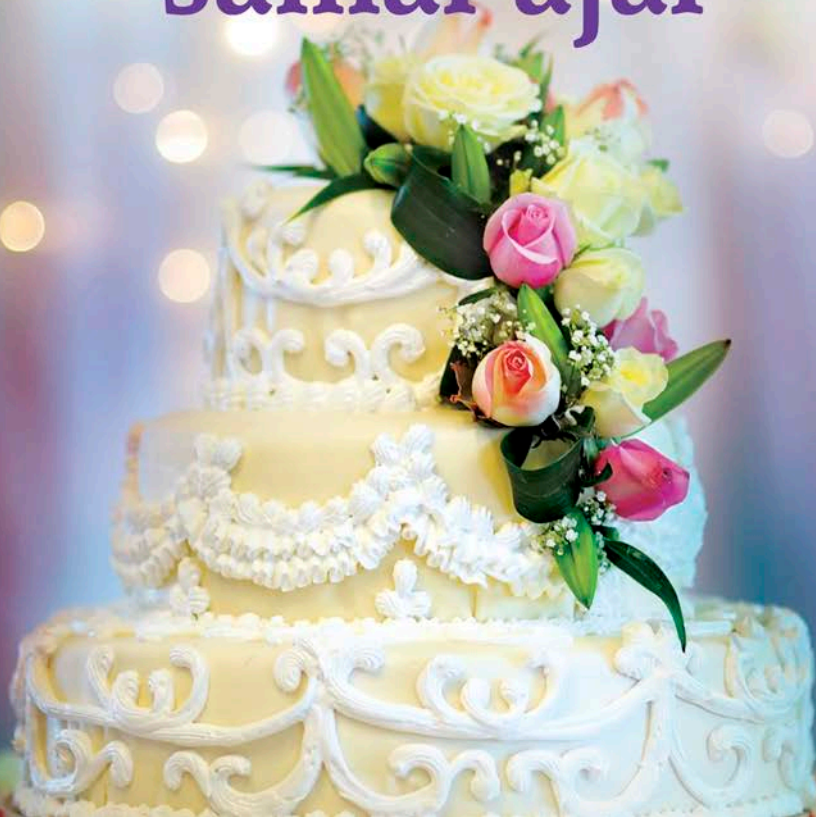

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Järgmisel aastal
samal ajal

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Same Time, Next Year
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1995 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D12354218
ISBN 978-9949-82-326-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Huizenga perele Hollandis Michiganis.
Head sōbrad. Head inimesed.

EELLUGU

Vana-aastaõhtu, Las Vegas, Nevada

JAMESI oli hoiatatud. Ta ammune sõber ja kaasadvokaat Ryan Kilpatrick oli tal soovitanud täna õhtul kesklinnast eemale hoida. Räägiti, et peatänava ja Las Vegas Boulevardi vahele jäävale Fremonti tänavale oli kogunenud ligi kakskümmend tuhat inimest.

Kuid James ei suutnud kiusatusele vastu panna. Ehkki talle avanes oma hotellitoa aknast pidustustele hea vaade, leidis ta, et inimeste hea tuju mõjus nakkavalt. Ta tahtis sellest pöörasusest osa saada ega soovinud süveneda, miks see nii oli.

Müra oli kõrvulukustav. Kõik näisid korraga karjuvat. Ilutulestik pidi algama kahekümne minuti pärast ja James ei suutnud ette kujutada, et siia oleks veel inimesi mahtunud.

Piirkonnas oli palju politseinikke, kes korjasid inimestelt õllepudeleid ja andsid asemele pabertopsid. James krimpsutas nägu, kui suured pasunad paukusid. Paljud pidulised kandsid kasiinode jagatud peomütse ja puhusid pabervilesid.

James hoidus ääre poole, nautides lärmist ja segadusest hoolimata seda kõike. Oleks ta noorem olnud, siis oleks ta samuti pidustustest osa võtnud.

Kolmkümmend kuus pole vana, meenutas ta endale, kuid ta nägi välja ja tundis end pigem neljakümnesena. Mainekate advokaadibüroode kaasomanikud ei kandnud tobumütse ega puhunud vilesid. Ta oli sellisteks totrusteks liiga konservatiivne, mõne arvates ehk koguni jääk, kuid täna oli vana-aastaõhtu ja üksi hotellitoas passida ei ahvatlenud teda eriti.

Kärsitult ilutulestikku ootavad inimesed hakkasid kooris hüüdma. James ei saanud sõnadest aru, kuid see oli niigi ilmne. Talle tegi nalja, et sinne vana-aastaõhtu tähistamine toimus kolm tundi varem, et see toimuks samal ajal New Yorgi Times Square'il aset leidva peoga. Nähtavasti ei läinud ajavahe kellelegi korda.

Just kui nõudmise peale sööstis üks rakett Plaza hotelli katusele üles. Õhtutaevas muutus heledaks, samal ajal kui see plahvatas. Rahvas juubeldas pööraselt.

Ehkki James oli kavatsenud kõrvale hoida, avastas ta end tahtmatult üha sügavamale inimeste keskele tungimast. Õnneks ei kannatanud ta klaustrofoobia all. Teda nügiti igast küljest. Muul ajahetkel ja mõnes teises kohas oleks ta selle üle ehk nurisenud, kuid peomeeleolu ületas igasugused kaebused.

Ning sel hetkel nägi ta teda.

Naine üritas inimestest kaugemale liikuda, kuid edutult. James polnud kindel, mis ta tähelepanu oli köitnud, ent olles naist kord juba märganud, ei suutnud ta tema poole vaatamist lõpetada. Tihedalt üksteise vastu surutud inimesed karjusid rõõmsalt ja juubeldasid, kuid noor naine ei jaganud seda elevust. Ta nägi välja, nagu oleks eelistanud kusagil mujal olla.

Ta oli habras, väike ja saleda kehaehitusega. James nägi, et ta oli lõksus, ehkki üritas kõigest väest eemale saada.

Peagi avastas ta, et sammus naise poole. Mõne minuti pärast oli naine ta vastu surutud, lõug rinnal, et silmsidet vältida.

„Vabandust,“ ütles James.

Naine tõstis pilgu ja üritas naeratada. „Hoopis mina jooksin teile otsa.“

James oli ta ilust rabatud. Tema pruunid juuksed kaardusid kergelt õlgadele ning James oli kindel, et ta polnud kunagi varem nii tumedaid ja ilmekaid silmi näinud. Ta oli naise silmadest ja neist paistvast valust lummatud.

„Kas teiega on kõik korras?“ tundis ta kohustust küsida.

Naine noogutas ja hammustas huulde. James taipas, kui kahvatu ta oli, ja arutles, kas ta on minestamas.

„Lubage ma aitan!“ Ta polnud mingi rüütel, kes oleks hädas olevaid daame aidanud. Elu oli niigi raske ka kellegi teise probleeme enda kaela võtmata. Ometi ei suutnud ta vastu panna kiusatusele seda naist aidata.

Naine vastas talle põgusa peanoogutusega.

„Lähme siit ära,“ pakkus James.

„Ma olen seda viimased kakskümmend minutit teha üritanud.“ Naise hääl oli pingul.

James polnud kindel, kas ta sellega paremini hakkama saab, kuid kavatses üritada. Ta võttis naisel käest kinni ja lipsas ümber kirglikult suudleva paarikese, seejärel möödus pasunatega teismelistest, kelle tuututamine ööd lõhestas. Inimesed näisid rohkem muretsevat ilutulestikust tekkiva tuha kui oma koha pärast.

Võib-olla oli asi ta vanuses või käskivas toonis, kuid Jamesil õnnestus nad rahvamassi vahelt läbi juhatada. Fremonti tänaval oli inimesi juba märksa vähem.

James juhatas naise väikesesse lehtlaga parki, mis võimaldas neile veidi privaatsust. Naine vajus pingile, nagu oleks ta

jalad järsku töötamast lakanud. James nägi, et ta värises, ja istus ta kõrvale, lootes, et tema kohalolek pakub veidi lohutust.

Nende peade kohal lahvatas ilutulestik.

„Täna,“ sosistas naine. Ta tõusis püsti, vaarus, seejärel istus uuesti.

„Kas tahad sellest rääkida?“ küsis James.

„Mitte eriti.“ Seda öelnud, puhkes naine nutma. Ta kattis mõlema käega oma näo ja õõtsutas end edasi-tagasi.

Teadmata, mida teha, pani James oma käed ta ümber ja hoidis teda enda vastas. Naine oli tema embuses soe ja pehme.

„Ma tunnen end nii totakana,“ ütles ta nuuksete vahel. „Kuidas ma sain nii rumal olla?“

„Me oleme tihti pimedusega löödud, kui me midagi näha ei taha.“

„Jah, aga... Oh, ma oleks pidanud seda teadma. Oleksin pidanud aimama, et tal on keegi teine. Kõik tundub nüüd nii loogiline... Ma poleks saanud pimedam ollagi.“

James kehtas õlgu, pomisedes midagi.

Naine ajas selja sirgu ja James ulatas talle oma triigitud taskurätiku. Naine voltis selle lahti, pühkis pisaraid ja haaras sellest mõlema käega tugevalt kinni.

„Vabandust,“ kõõksatas ta.

„Rääkimine ehk aitab,“ ütles mees.

Naine kaalus seda veidi aega. „Ma leidsin ta koos teise naise,“ sõnas ta lõpuks. „Ta tahtis, et tuleksin pärast jõule koos temaga Vegasesse, aga ma ei saanud töölt vabaks. Niisiis ütlesin talle, et ta peaks minema koos sõpradega ja lõbutsema. Siis aga... siis aga sain ma täna töölt varem ära. Tahtsin teda vanaaastaõhtu puhul üllatada ja sõitsin otsejoones siia. Ma tõepoolest üllatasin teda.“

Ja naine ise sai oma elu kõige suurema šoki, mõtiskles James.

„Nad olid voodis.“ Sõnu oli vaevu kuulda, nagu oleks valu ta sees nii tugev, et see ei lasknud õieti rääkida. „Ma jooksin ära ja ta järgnes mulle ja... ja üritas selgitada. Ta on selle naisega juba mõnda aega kohtunud... Ta polnud kavatsenud temasse armuda või vähemalt nii ta mulle väitis.“ Naine naeris ja luksatas.

„Kas olite kihlatud?“ küsis James, märgates tema vasakus käes teemantsõrmust.

Naine noogutas ja ta pilk langes oma vasakule käele. Ta tõmbas järsu liigutusega teemantsõrmuse sõrmest ja torkas selle oma käekotti. „Brett näis paaril viimasel kuul hajevil olevat, aga me mõlemad oleme pühade tõttu hõivatud olnud. Ma märkasin, et ta polnud eriti pettunud, kui ma end töölt vabaks ei saanud. Nüüd siis tean, miks.“

Parem on oma kihlatu vilav pilk enne pulmi avastada, kuid James ei hakanud seda mainima. Ka tema ise polnud seda kuulda tahtnud.

„Probleem on selles, et ma tõesti armastasin teda.“ Naine värises peaaegu kontrollimatult. „Tahtsin tal silmad peast kratsida ja ometi ma tean, et jään teda alati armastama.“

„Kas loodad temaga ära leppida?“

Naine tõstis pilgu. „Ei. See on läbi. Ma ütlesin seda talle ja mõtlesin seda tõsiselt. Ma ei suudaks teda enam usaldada, aga tead, mis?“ Ta kõhkles ja hingas sügavalt sisse. „Arvan, et tal oli hea meel, kui kihluse katkestasin. Ta ei taha mind tagasi – ta tahab *teda*.“ Ta tõmbus pingule, nagu valmistuks rünnakuks.

„Praegu teeb see haiget, aga aeg parandab haavad,“ lausub James, pigistades ta kätt.

„Ei, ei paranda,“ sosistas naine. „Need ei parane kunagi. Ma tean seda.“

James oli temaga mõnes mõttes nõus. Osa temast kuulus alaliseks Christy Manningile. Isegi nüüd, kui tal oli raskusi naise uue perenime meenutamiselega. Ta polnud ju enam Christy Manning, vaid Chirsty Franklin, kelle abikaasa oli Montanas Custeri maakonna šerif.

„Jah, paranevad küll, aga see võtab aasta,“ lausus James reipalt.

„Mitte minu puhul. Ma ei saa ial Brettist üle.“

„Seda arvad sa praegu, sest valu on nii tugev, et sa ei suuda uskuda, nagu see võiks kunagi kaduda, aga kaob küll, ma luban sulle.“

Naine pööras end aeglaselt ringi, et teda silmitseda. „Sina tead seda? Kõlab, nagu räägiksid omast kogemusest.“

James noogutas. „Viis aastat tagasi katkestas mu kallim meie kihluse.“ Ta naeris mõrult. „Meil oli nimelt üks väike probleem. Ta oli minuga kihludes abielus kellegi teisega.“

„See on ju kohutav!“ ütles naine pahaselt. „Kes küll midagi sellist teeks?“

„See pole nii halb, nagu kõlab. Tema vanemad on mu head sõbrad ja ma saan nüüd aru, et nad avaldasid Christyle survet, et ta mu abieluettepanekule jaatavalt vastaks. Christy oli minusse kiindunud ja nõustus, sest tahtis, et ta perekond õnnelik oleks. Arvan, et ta isegi ei taibanud, kui väga ma teda armastasin.“

„Kas sa armastad teda endiselt?“

Ta oleks ju võinud hädavalega lagedale tulla, kuid James avastas, et ei suutnud seda teha. „Jah, aga mitte endistviisi.“

„Hoolimata sellest, mida ma nüüd tean, ei suuda ma ette kujutada, et ei armasta Brettit.“ Naine ajas selja sirgu ja pühkis põskedelt pisaraid. „Ma vist peaksin end tutvustama, sest

olen kogu selle aja su öla najal nutnud. Minu nimi on Summer Lawton. Ma olen Anaheimist.“

„James Wilkens. Seattle’ist.“

Nad surusid põgusalt kätt. Summer langetas pilgu. „Ma soovin, et usuksin sind.“

„Usuksid?“

„Et Brettist ülesaamiseks kulub aasta. See ei tundu võimalik olevat. Me oleme peaaegu viis aastat käinud ja kihlusime kuus kuud tagasi. Kogu mu elu tiirles tema ümber.“

Kunagi oli ka Jamesi elu Christy ümber tiirelnud.

„Me polnud nädalat aegagi lahus olnud,“ jätkas Summer, „ja ma tundsin end juba nii üksildasena, et olin valmis kas või läbi vasktorude Vegasesse tulema lihtsalt selleks, et saaksime täna öösel koos olla.“

„Esimesed kolm kuud on kõige raskemad,“ sõnas James, meenutades nädalaid pärast Christyst lahkuminekut. „Hoiu end tegevuses. Kõige hullem, mida teha saad, on kodus passida ja norutada, ehkki see on täpselt see, mida sa teha tahad.“

„Sa ei mõista,“ lausus Summer. „Ma tõesti armastan Bretti.“

„Mina armastan päriselt Christyt.“

„Meeste puhul on see teisiti,“ ütles Summer.

„Kas on?“ küsis James. „Üks aasta,“ kordas ta. „Selleks kulub üks aasta, aga siis oled sa valust jagu saanud.“

Naise pilk reetis kahtlust.

„Sa ei usu mind?“